

ΠΛΑΓΙΟΙ ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ

Ο υποθετικός λόγος είναι ο συνδυασμός μιας υπόθεσης και μίας απόδοσης. Ένας υποθετικός λόγος είναι Ευθύς, αν η απόδοσή του είναι μία Κύρια πρόταση, ενώ αντιθέτως Πλάγιος είναι, όταν η απόδοσή του είναι είτε α) μια Ειδική πρόταση, είτε β) ένα Ειδικό ή Τελικό απαρέμφατο, και είτε τέλος γ) μία κατηγορηματική μετοχή. Για να είναι ένα υποθετικός λόγος Πλάγιος, πρέπει εκτός από τα ρήματα της υπόθεσης και της απόδοσης να υπάρχει κι ένα ακόμη ρήμα εξάρτησης, το οποίο θα εξαρτά την απόδοση και θα της δίνει μια από τις τρεις πιο πάνω αναφερθείσες μορφές σύνταξης. Το είδος του ρήματος της εξάρτησης είναι εκείνο από το οποίο εξαρτάται η συντακτική μορφή που θα πάρει η απόδοση ανάμεσα στις πιο πάνω τρεις.

1^ο ΕΙΔΟΣ ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ: *Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ.*

Έχουμε ένα Ευθύ υποθετικό λόγο 1^{ου} είδους, που θέλουμε να μεταφέρουμε στον Π.Λ.: «Εἰ ταῦτα ποιοῦσι, καλοὶ εἰσὶ = *αν αυτοί πραγματοποιούν αυτά, τότε είναι καλοί*».

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΑΡΚΤΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ. ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (λέγω)	Εἰ + ὀριστική	α) ειδική πρόταση (οριστ.) α ¹) ειδικό απαρέμφ.	α) Λέγω ὅτι, εἰ ποιοῦσι ταῦτα, καλοὶ εἰσὶ α ¹) Λέγω εἰ ποιοῦσι ταῦτα, τούτους καλοὺς εἶναι
β) (δοκῶ)		β) ειδικό απαρέμφ.	β) Δοκεῖ μοι, εἰ ποιοῦσι ταῦτα, τούτους καλοὺς εἶναι
γ) (γιγνώσκω)		γ ¹) κατηγορ. μετοχ. γ ²) ειδική πρόταση (οριστ.)	γ ¹) Γιγνώσκω τούτους, εἰ ποιοῦσι ταῦτα, καλοὺς ὄντας γ ²) Γιγνώσκω ὅτι οὗτοι εἰ ταῦτα ποιοῦσι, καλοὶ εἰσὶ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Επειδή η εξάρτηση του υποθετικού λόγου γίνεται από ρήμα Αρκτικού Χρόνου, η υπόθεση διατηρεί στον Π.Λ. την έγκλιση του Ε.Λ. Επίσης και η απόδοση, αν εκφέρεται με έγκλιση και όχι με απαρέμφατο ή μετοχή, διατηρεί την έγκλιση του Ε.Λ.

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ. ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (εἶπον)	Εἰ + εὐκτική	α) ειδική πρόταση (ευκτική.) α ¹) ειδικό απαρέμφ.	α) Εἶπον ὅτι, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, καλοὶ εἶεν α ¹) Εἶπον εἰ ποιοῖεν ταῦτα, τούτους καλοὺς εἶναι
β) (ἔδοξα)		β) ειδικό απαρέμφ.	β) Ἔδοξέ μοι, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, τούτους καλοὺς εἶναι
γ) (ἔγνων)		γ ¹) κατηγορ. μετοχ. γ ²) ειδική πρόταση (ευκτική.)	γ ¹) Ἔγνων τούτους, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, καλοὺς ὄντας γ ²) Ἔγνων ὅτι οὗτοι εἰ ταῦτα ποιοῖεν, καλοὶ εἶεν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Επειδή η εξάρτηση του υποθετικού λόγου γίνεται από ρήμα Ιστορικού Χρόνου, η υπόθεση μετατρέπεται σε Ευκτική, αλλά και η απόδοση, όπου χρησιμοποιείται έγκλιση, επίσης σε Ευκτική.

2^ο ΕΙΔΟΣ ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ: ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ.

Έχουμε ένα Ευθύ υποθετικό λόγο 2^{ου} είδους, που θέλουμε να μεταφέρουμε στον Π.Λ. «Εἰ ταῦτα ἐποίουν, καλοὶ ἂν ἦσαν = *αν αυτοί πραγματοποιούσαν αυτά τα πράγματα, τότε θα μπορούσαν να ήταν καλοί*».

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΑΡΚΤΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ. ΕΞΑΡΤΗΣΗ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (λέγω)	Εἰ + όριστική ιστορικοῦ χρόνου	α) ειδική πρότ. (δυνητ. ο-ριστ.) α ¹) ειδικό δυνητ. απαρέμφ.	α) Λέγω ὅτι, εἰ ἐποίουν ταῦτα, καλοὶ ἂν ἦσαν α ¹) Λέγω εἰ ἐποίουν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
β) (δοκῶ)		β) ειδικό δυνητ. απαρέμφ.	β) Δοκεῖ μοι, εἰ ἐποίουν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
γ) (γινώσκω)		γ ¹) κατηγορ. δυνητ. μετοχ. γ ²) ειδική πρότ. (δυνητ. ορισ)	γ ¹) Γινώσκω τούτους, εἰ ἐποίουν ταῦτα, καλοὺς ἂν ὄντας γ ²) Γινώσκω ὅτι οὗτοι εἰ ταῦτα ἐποίουν, καλοὶ ἂν ἦσαν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Επειδή η εξάρτηση του υποθετικού λόγου γίνεται από ρήμα Αρκτικού Χρόνου, η υπόθεση διατηρεί στον Π.Λ. την έγκλιση που έχει και στον Ε.Λ., και η απόδοση, αν εκφέρεται με έγκλιση, διατηρεί την έγκλιση του Ε.Λ. Όπου στην απόδοση χρησιμοποιείται απαρέμφατο ή μετοχή, αυτοί οι τύπου συνοδεύονται από το δυνητικό 'άν'.

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ. ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (εἶπον)	Εἰ + εὐκτική	α) ειδική πρότ. (δυν. οριστ.) α ¹) ειδικό δυνητ. Απαρέμφ.	α) Εἶπον ὅτι, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, καλοὶ ἂν ἦσαν α ¹) Εἶπον εἰ ποιοῖεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
β) (ἔδοξα)		β) ειδικό δυνητ. απαρέμφ.	β) Ἔδοξέ μοι, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
γ) (ἔγνων)		γ ¹) κατηγορ. δυνητ. μετοχ. γ ²) ειδική πρότ. (δυν. οριστ.)	γ ¹) Ἔγνων τούτους, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, καλοὺς ἂν ὄντας γ ²) Ἔγνων ὅτι οὗτοι εἰ ταῦτα ποιοῖεν, καλοὶ ἂν ἦσαν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Επειδή η εξάρτηση του υποθετικού λόγου γίνεται από ρήμα Ιστορικού Χρόνου, η υπόθεση μετατρέπεται σε Ευκτική, όμως η απόδοση, όπου χρησιμοποιείται έγκλιση, παραμένει σε Δυνητική οριστική ιστορικού χρόνου. Όπου στην απόδοση χρησιμοποιείται απαρέμφατο ή μετοχή, αυτοί οι τύπου συνοδεύονται από το δυνητικό 'άν'.

3^ο ΕΙΔΟΣ ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ: Η ΑΠΛΗ ΣΚΕΨΗ.

Έχουμε ένα Ευθύ υποθετικό λόγο 3^{ου} είδους, που θέλουμε να μεταφέρουμε στον Π.Λ.: «Εἰ ταῦτα ποιήσαιεν, καλοὶ ἂν εἶεν = *αν ίσως αυτοί πραγματοποιήσουν αυτά, τότε πιθανόν να είναι καλοί*».

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΑΡΚΤΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ.ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (λέγω)	Εἰ + εὐκτική	α) ειδική πρότ. (δυν. ευκτ.) α ¹) ειδικό δυνητ. Απαρέμφ.	α) Λέγω ὅτι, εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, καλοὶ ἂν εἶεν α ¹) Λέγω εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
β) (δοκῶ)		β) ειδικό δυνητ. απαρέμφ.	β) Δοκεῖ μοι, εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
γ) (γινώσκω)		γ ¹) κατηγορ. δυνητ. μετοχ. γ ²) ειδική πρότ. (δυν. ευκτ.)	γ ¹) Γινώσκω τούτους, εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, καλοὺς ἂν ὄντας

			γ ²)Γιγνώσκω ὅτι οὗτοι εἰ ταῦτα ποιήσαιεν, καλοὶ ἂν εἶεν.
--	--	--	---

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Επειδή η εξάρτηση του υποθετικού λόγου γίνεται από ρήμα **Αρκτικού Χρόνου**, η υπόθεση διατηρεί στον Π.Λ. την έγκλιση που έχει και στον Ε.Λ., και η απόδοση, αν εκφέρεται με έγκλιση, διατηρεί την έγκλιση του Ε.Λ. Όπου στην απόδοση χρησιμοποιείται απαρέμφατο ή μετοχή, αυτοί οι τύπου συνοδεύονται από το δυνητικό ‘άν’.

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ.ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (εἶπον)	Εἰ + εὐκτική	α) ειδική πρότ. (δυν. ευκτ.) α ¹) ειδικό δυνητ. απαρέμφ.	α)Εἶπον ὅτι, εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, καλοὶ ἂν εἶεν α ¹)Εἶπον εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
β) (ἔδοξα)		β) ειδικό δυνητ. απαρέμφ.	β) Ἔδοξέ μοι, εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
γ) (ἔγνων)		γ ¹) κατηγορ. δυνητ. μετοχ. γ ²) ειδική πρόταση (δυν. ευκτ.)	γ ¹)Ἔγνων τούτους, εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, καλοὺς ἂν ὄντας γ ²)Ἔγνων ὅτι οὗτοι εἰ ταῦτα ποιήσαιεν, καλοὶ ἂν εἶεν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Μετά από ρήμα ιστορικού χρόνου στο 3^ο είδος υποθετικών λόγων οι εγκλίσεις παραμένουν όπως ήσαν και στην εξάρτηση από αρκτικό χρόνο χωρίς καμία μεταβολή, διότι στην υπόθεση η ευκτική παραμένει και μετά τον ιστορικό χρόνο, ενώ και στην απόδοση διατηρείται η δυνητική ευκτική, ή τα δυνητικά απαρέμφατα και οι δυνητικές μετοχές όπου υπάρχουν.

4^ο ΕΙΔΟΣ ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ: ΠΡΟΣΛΟΚΩΜΕΝΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ.

Έχουμε ένα Ευθύ υποθετικό λόγο 4^ο είδους, που θέλουμε να μεταφέρουμε στον Π.Λ.: «Ἦν ταῦτα ποιήσωσι, καλοὶ ἔσονται = *αν θα τα κάνουν αυτά, τότε θα είναι καλοί*».

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΑΡΚΤΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ.ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (λέγω)	Ἦν + Ὑποτακτική	α) ειδική πρότ. (οριστ.μέλλ.) α ¹) ειδικό απαρ. (μέλλοντα)	α)Λέγω ὅτι, ἦν ποιήσωσι ταῦτα, καλοὶ ἔσονται α ¹) Λέγω ἦν ποιήσωσι ταῦτα, τούτους καλοὺς ἔσεσθαι
β) (δοκῶ)		β) ειδικό απαρ. (μέλλοντα.)	β) Δοκεῖ μοι, ἦν ποιήσωσι ταῦτα, τούτους καλοὺς ἔσεσθαι
γ) (γιγνώσκω)		γ ¹) κατηγορ. μετοχ. (μέλλ.) γ ²) ειδική πρότ. (μέλλοντα)	γ ¹)Γιγνώσκω τούτους, ἦν ποιήσωσι ταῦτα, καλοὺς ἔσομένους γ ²)Γιγνώσκω ὅτι οὗτοι ἦν ταῦτα ποιήσωσι, καλοὶ ἔσονται.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Επειδή η εξάρτηση του υποθετικού λόγου γίνεται από ρήμα **Αρκτικού Χρόνου**, η υπόθεση διατηρεί στον Π.Λ., την έγκλιση που έχει και στον Ε.Λ., και η απόδοση, αν εκφέρεται με έγκλιση, διατηρεί την έγκλιση του Ε.Λ.

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ.ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (εἶπον)	Εἰ + εὐκτική	α) ειδική πρότ. (ευκτ.μέλλ.) α ¹) ειδικό απαρέμφ. (μέλλ.)	α) Εἶπον ὅτι, εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, καλοί ἔσονται α ¹) Εἶπον εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἔσεσθαι
β) (ἔδοξα)		β) ειδικό απαρέμφ. (μέλλ.)	β) Ἔδοξέ μοι, εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἔσεσθαι
γ) (ἔγνων)		γ ¹) κατηγορ. μετοχ. (μέλλ.) γ ²) ειδική πρότ. (ευκτ. μέλλ.)	γ ¹) Ἐγνων τούτους, εἰ ποιήσαιεν ταῦτα, καλοὺς ἔσομένους γ ²) Ἐγνων ὅτι οὗτοι εἰ ταῦτα ποιήσαιεν, καλοί ἔσονται

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Επειδή η εξάρτηση του υποθετικού λόγου γίνεται από ρήμα Ιστορικού Χρόνου, η υπόθεση μετατρέπεται σε Εἰ +Ευκτική, και η απόδοση, όπου χρησιμοποιείται ἐγκληση, επίσης σε Ευκτική χρόνου Μέλλοντα. Όπου χρησιμοποιείται απαρέμφατο ή μετοχή, οι ονομαστική τύποι είναι σε χρόνο μέλλοντα.

5^ο ΕΙΔΟΣ ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ: ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ – ΜΕΛΛΟΝ.

Έχουμε ένα Ευθύ υποθετικό λόγο 5^{ου} είδους, που θέλουμε να μεταφέρουμε στον Π.Λ.: «Ἦν ταῦτα ποιῶσι, καλοί εἰσὶ = οποτεδήποτε αυτοί κάνουν αυτά, είναι καλοί».

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΑΡΚΤΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ.ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (λέγω)	Ἦν + Ὑποτακτική	α) ειδική πρόταση (οριστ.) α ¹) ειδικό απαρέμφ. (ενεστ.)	α) Λέγω ὅτι, ἦν ποιῶσι ταῦτα, καλοί εἰσὶ. α ¹) Λέγω ἦν ποιῶσι ταῦτα, τούτους καλοὺς εἶναι
β) (δοκῶ)		β) ειδικό απαρέμφ. (ενεστ.)	β) Δοκεῖ μοι, ἦν ποιῶσι ταῦτα, τούτους καλοὺς εἶναι
γ) (γιγνώσκω)		γ ¹) κατηγορ. μετοχ. (ενεστ.) γ ²) ειδική πρόταση (οριστ.)	γ ¹) Γινώσκω τούτους, ἦν ποιῶσι ταῦτα, καλοὺς ὄντας γ ²) Γινώσκω ὅτι οὗτοι ἦν ταῦτα ποιῶσι, καλοί εἰσὶ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Επειδή η εξάρτηση του υποθετικού λόγου γίνεται από ρήμα Αρκτικού Χρόνου, η υπόθεση διατηρεί στον Π.Λ., την ἐγκληση που έχει και στον Ε.Λ., και η απόδοση, αν εκφέρεται με ἐγκληση, διατηρεί την ἐγκληση του Ε.Λ.

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ.ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (εἶπον)	Εἰ + εὐκτική	α) ειδική πρόταση (ευκτική.) α ¹) ειδικό απαρέμφ. (ενεστ.)	α) Εἶπον ὅτι, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, καλοί εἶεν α ¹) Εἶπον εἰ ποιοῖεν ταῦτα, τούτους καλοὺς εἶναι
β) (ἔδοξα)		β) ειδικό απαρέμφ. (ενεστ.)	β) Ἔδοξέ μοι, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, τούτους καλοὺς εἶναι
γ) (ἔγνων)		γ ¹) κατηγορ. μετοχ. (ενεστ.) γ ²) ειδική πρόταση (ευκτική)	γ ¹) Ἐγνων τούτους, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, καλοὺς εἶναι γ ²) Ἐγνων ὅτι οὗτοι εἰ ταῦτα ποιοῖεν, καλοί εἶεν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Επειδή η εξάρτηση του υποθετικού λόγου γίνεται από ρήμα Ιστορικού Χρόνου, η υπόθεση μετατρέπεται σε Εἰ +Ευκτική, και η απόδοση, όπου χρησιμοποιείται ἐγκληση, επίσης σε Ευκτική.

6^ο ΕΙΔΟΣ ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ: ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Έχουμε ένα Ευθύ υποθετικό λόγο 6^{ου} είδους, που θέλουμε να μεταφέρουμε στον Π.Λ.: «Εἰ ταῦτα ποιοῖεν, καλοὶ ἂν ἦσαν = οποτεδήποτε αυτοί έκαναν αυτά, ήσαν καλοί».

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΑΡΚΤΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ.ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (λέγω)	Εἰ+ Εὐκτι- κή	α) ειδική πρότ. (δυνην. ο-ριστ.) α ¹) ειδικό δυνητ. απαρέμφ.	α)Λέγω ὅτι, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, καλοὶ ἂν ἦσαν α ¹) Λέγω εἰ ποιοῖεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
β) (δοκῶ)		β) ειδικό δυνητ. απαρέμφ.	β) Δοκεῖ μοι, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
γ) (γιγνώσκω)		γ ¹) κατηγορ. δυνητ. μετοχ. γ ²) ειδική πρότ. (δυνητ. Ορισ.)	γ ¹)Γιγνώσκω τούτους, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, καλοὺς ἂν ὄντας γ ²)Γιγνώσκω ὅτι οὗτοι εἰ ταῦτα ποιοῖεν, καλοὶ ἂν ἦσαν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Επειδή η εξάρτηση του υποθετικού λόγου γίνεται από ρήμα Αρκτικού Χρόνου, η υπόθεση διατηρεί στον Π.Λ., την έγκλιση που έχει και στον Ε.Λ., και η απόδοση, αν εκφέρεται με έγκλιση, διατηρεί την έγκλιση του Ε.Λ.

ΡΗΜΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ: ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ρ.ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
α) (εἶπον)	Εἰ + Εὐκτι- κή	α) ειδική πρόταση (ευκτική.) α ¹) ειδικό απαρέμφ. (μέλλ.)	α)Εἶπον ὅτι, εἰ ποιοῖενταῦτα, καλοὶ ἂν ἦσαν α ¹)Εἶπον εἰ ποιοῖεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
β) (ἔδοξα)		β) ειδικό απαρέμφ. (μέλλ.)	β) Ἔδοξέ μοι, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, τούτους καλοὺς ἂν εἶναι
γ) (ἔγνων)		γ ¹) κατηγορ. μετοχ. (μέλλ.) γ ²) ειδική πρόταση (ευκτική)	γ ¹)Ἔγνων τούτους, εἰ ποιοῖεν ταῦτα, καλοὺς ἂν ὄντας γ ²)Ἔγνων ὅτι οὗτοι εἰ ταῦτα ποιοῖεν, καλοὶ ἂν ἦσαν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Η υπόθεση ήδη και μετά από αρκτικό χρόνο εκφέρεται με Ευκτική, οπότε και μετά από Ιστορικό πάλι με Ευκτική εκφέρεται, οπότε φαίνεται πως δεν υπάρχει μεταβολή. Η απόδοση διατηρεί και μετά από Ιστορικό χρόνο την δυνητική οριστική.